

הדלקת נרות: 19:03

צאת שבת: 20:13

מוצ"ש לר"ת: 21:07

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

"עֵזֶר כְּגִידוֹ" - הניגוד הוא העזרה

• זוג ארצישראלי בלילה. בשעה 9 הוא נרדם בישיבה על הספה ונגח את השולחן 5 פעמים. אשתו נרדמה גם היא וראשה נשמט הצידה כבר 7 פעמים. בשעה 11 היא התעוררה, ראתה את מצבו הקשה, ואמרה לו: קום, קום, כולך מעוות, קום, יש מיטה...

והוא ענה: אם את לא קמה, אני לא קם... בסוף קמו שניהם וצעדו לעבר חדר השינה. בדרך לחדר השינה, בעוברים במסדרון, הבחינה אשתו שהתמונה על הקיר עקומה... אני שואל אתכם קוראים יקרים, היא תיישר את התמונה או לא תיישר אותה? היא עזבה אותו, ופנתה לתמונה ויישרה אותה. למה הבעל לא יישר את התמונה? הוא אמר לה: בשביל מה ליישר, גם הפוך זה דוגמא... ואם לא היה קיר, אז היה עוד יותר טוב...

• יולדת חזרה מבית החולים ביום שישי בשעה 2 בצהרים ונכנסה לחדר השינה כדי לנוח ולהתאושש. בעלה נכנס לחדר ושאל אותה: מי ישטוף את הבית לכבוד שבת? היא ענתה לו: נו... מי באמת? והוא הציע: אין בעיה, אני אשטוף את כל הדירה בחמש דקות. מה, את כל הבית בחמש דקות? היא שאלה, כן, הוא אמר והוסיף: את יולדת, נכון? אז אל תתערבי בניקיון.

הוא מילא את הדלי עד לחצי, כי אין מים בכנרת. הוסיף חומר רצפה עם טפטפת של טיפות אזניים, כי חבל על החומר. טבל את הסחבה פעם אחת, הניח אותה על המגב והלך במעברים... ובאמת, תוך חמש דקות הוא סיים לעבור על כל הבית. הוא אמר: את רואה, מכל נמלה את עושה פיל. זהו, הבית שטוף. היא שאלה: רגע, שטפת גם מתחת לספה? והוא ענה: תפסיקי, ראית משהו שמסתכל לנו מתחת לספה?...

ההבדל ביניהם - האיש רוצה שיראה נקי, לעומת זאת האשה רוצה שיהיה נקי.

שתי גישות, שני עולמות.

לעומת האשה, האיש מתייאש מהר מפרטים קטנים. לכן גברת יקרה, אל תכעסי על בעלך אם הוא לא מגיע אליהם.

למשל: כשהוא נתקל בבית בנייר או במרגרינה על הרצפה הוא מדלג מעל זה ואומר: לא זרקתי, כשאני אזרוק אני ארים... תביני אותו, קשה לו להגיע לנייר או למרגרינה שעל הרצפה. זה לא נובע מרוע לב, או מעצלות, פשוט אין לו סבלנות.

פרשת השבוע

ערי מקלט

"...תְּהִינָה שְׁשֵׁה־עָרִים הָאֵלֶּה לְמִקְלָט לְנוֹס שָׁמָּה כְּלִמְכַה־נַּפְשׁ בְּשַׁגָּה" בפרשתנו אנו נתקלים בסוגיה ושמה - רוצח בשגגה. התורה מסבירה לנו באיזה אופן אדם יכול להרוג נפש בשגגה.

אחד האפשרויות היא ששני אנשים יצאו ליער לחטוב עצים בגרון, אחד מהם לא בדק טוב את העץ שהגרון אחוז בו, ונשל הגרון ופגע בחברו ומת חברו. לזה יקרא רוצח בשגגה.

השוגג הזה נמצא בסכנה של פגיעה מצד גואל הדם כמו שכתוב בפסוק: "גֹּאֵל הַדָּם הוּא יָמִית אֶת־הַרֹצֵחַ..." כלומר גואל הדם שהורג קרוב משפחתו של הנרצח בשגגה, נכנסת בו רוח נקמה להרוג את זה שהרג בשגגה. מהי הרוח הזאת?

כותב הרב דסלר שהרוצח בשגגה יש עליו קצת טענה למה לא בדקת את הגרון לפני שהנפת אותו? או למה זרקת אבן למקום שיש שמה אנשים? השוגג הזה מורה שאין לו כל כך ערך לחיי אדם והדבר גובל ברשלנות! לכן גואל הדם שיחם לבבו יכול לפגוע בו בחזרה.

אחאב חמד לו את כרם נבות היזרעאלי וביקש ממנו למכור או לתת לו את הכרם. נבות סירב, ואיזבל אשתו של אחאב שכרה שני עדי שקר שיעידו לפני הסנהדרין - שנבות קילל אלוקים ומלך. ובאמת כך הם עשו ונמצאה עדותם מכוונת ונהרג נבות על פיהם. ואז איזבל הורתה לבעלה קום ותירש את כרם נבות וכך הוא עשה.

והנה פרצה מלחמה בין ישראל לארם, אמר הקב"ה בשמים - מי יקום ויפתה את אחאב שיצא למלחמה ויפול בחרב ארם. "וַיֵּצֵא הָרוּחַ וַיַּעֲמֵד לְפָנַי ה' וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶפְתְּנֶנּוּ". אמר לו הקב"ה במה תפתנו? אמר לו הרוח - "אֵצְא וְהִיטִיתִי רוּחַ שָׁקֶר בְּפִי כָּל־בְּנֵי־אִיּוֹ". גילו לנו חז"ל שהרוח הזאת היתה הרוח של נבות היזרעאלי שלא שקטה ולא נחה עד שנקמה מאחאב שבסופו של דבר יצא למלחמה ונפל בקרב.

ח"ו שהתורה התירה את הרצועה לפגוע באנשים שהרגו בשוגג. אלא גואל הדם הזה נכנסה בו רוח הנרצח כמו שרוחו של נבות נכנסה בפי נביאי השקר של אחאב כדי לפגוע בו. ורוחו של הנרצח לא נרגעת ולא מתפייסת זמן רב, שהרי סוף סוף היתה כאן רשלנות מצד האיש הפוגע. ולכן הרוצח בשגגה גולה לעיר מקלט ושם כבר לא יכול גואל הדם לפגוע בו.

ועד מתי ישב בערי מקלט? עד מות הכהן הגדול. ואחד הסיבות לכך שהכהן הוא מזרעו של אהרן שאוהב שלום ורודף שלום, כאשר הוא נפטר עולה נשמתו של הכהן רודף השלום ומפייסת את רוחו של הנרצח בשגגה, ואז כבר גואל הדם לא יחם לבבו ויכול הרוצח בשגגה לצאת מעיר המקלט לחופשי.

בימים אלו של "בין המצרים" צריכים אנו להתחזק בקשר שבין אדם לחברו ולהשתדל רק להיטיב עם החברים ולא לפגוע בהם אפילו בשגגה, ואם העלבנו בטעות ובלי כוונה נשתדל לפייס את חברנו עד שישכח מליבו את הצער שהיה לו. ובזכות זה נזכה לתקן עוון הבית השני - שנאת חנם, ונזכה לבניין בית מקדשנו מתוך אהבת הזולת!

בברכת שבת שלום
אבנר קזואס

איש אחד נכווה בפניו ונזקק להשתלת עור, והרופא לקח עור מהרגל של אשתו. הניתוח הצליח והוא קיבל פנים יפות ורכות. אמר האיש לאשתו: "איך אני יכול להכיר לך תודה על מה שעשית למעני?" אשתו ענתה: "התודה הכי גדולה אני מקבלת כשאני רואה את אמא שלך מנשקת לי את הרגלים..."

בדיחה

(מתוך הספר 'ביחד')

תקופת ההריון

כשהעובר נמצא במעי אמו הוא קולט רשמים הרגשות ומחשבות של האם וסביבתה. גם בתקופה זו צריך לחנך את הילד ולהכינו לחיים איכותיים יותר.

כתוב בפרקי אבות על ר' יהושע בן חנניה 'אשרי יולדתו'. מפני מה לא אמרו אשרי יולדו? מדוע הדגש הוא על האמא דוקא? גילו לנו חז"ל שבשעה שאמו היתה בהריון היתה הולכת לבתי המדרש כדי שהעובר יספוג את אוירת הלימוד והקדושה שישנה שם.

וגם אחרי הלידה הניחה אותו בעגלה ושוב באה לבית המדרש כדי שישמע את קול התורה שנמצא שם. משגדל הוא הפך להיות רבי יהושע בן חנניה שהיה יכול להחיות מתים בקדושתו.

דוגמא נוספת לרשמים הם כתמי הלידה הנוצרים בתינוק. כיצד זה נוצר? לפעמים קורה שאמא שהיתה בהריון, התאוותה לאכול דבר מה, ובאותו רגע היא נגעה בגופה. ובאותו מקום, ימץ בגוף הילד כתם וסימן.

אמרה לי אמא אחרת, שבהריון של התינוק שלה היא רצתה מאד פלאפל, ועד שהביאו לה היא נגעה בשוק של הרגל. היא הראתה לי שבשוק של התינוק ישנו סימן של כדור פלאפל אחד על אחד. ישנם עוד מקרים רבים ודומים.

מכאן נלמד קל וחומר, ומה אם הרגשותיה של האם מתבטאים ונראים בגוף התינוק, כל שכן שהרגשות תחושות ומחשבות משפיעים על נשמתו.

כתוב בספרים שאשה בהריון לא תביט בחיות טורפות ואכזריות מכיון שבמבט זה ובהסתכלות זאת היא גורמת שהתינוק יקבל תכונות כפי החיות שהיא ראתה. גם אם אמא ראתה סרט שהיה בו חוסר צניעות אותם תחושות ומחשבות מועברים לעובר ומי יודע מה יהיה עם הילד כאשר הוא יגדל.

כאן המקום לומר שצפייה של ההורים בסרטים גורמת לא רק לפגיעה בנפשם אלא גם בנפש התינוקות שייולדו אחר כך. ואפשר לומר שהמילה 'סרט' רומזת לשריטה. אחרי כל סרט נשארים עם שריטות, ולפעמים זו בכיה לדורות...

סיפור לשבת

האר"י ז"ל

מעליו. כל אותו היום התענה התלמיד ושב בתשובה. למחרת, השכם בבוקר, בא אל הרב בחשש גדול. הביט בו האר"י ואמר: "אל תירא בני, כי ה' סלח לך, והחרם כבר סר מעליך!".

רבי יוסף קארו והאר"י הקדוש היו מתפללים באותו בית-כנסת, אבל תפילתם הייתה שונה. ר' יוסף היה מכוון בתפילה על דרך הפשט, ואילו האר"י היה מכוון עפ"י הסוד, וממילא תפילתו הייתה מתארכת יותר. בוקר אחד, התפלאו המתפללים לראות כי ר' יוסף מאריך בתפילתו שלא כדרכו ואפילו האר"י כבר סיים את תפילתו. והנה, לפליאת המתפללים, האר"י קרא לש"צ ואמר לו- שלא ימתין לר' יוסף שיסיים את תפילתו בהטעימו: "אנו מצווים לכבד את הרב בתפילתו, אולם אין צריכים להמתין לו בלימודו". ומיד קרא לשמש בית-הכנסת והורה לו: "גש נא לר' יוסף, ולחש לו באוזניו, כי המשנה במסכת כלאים אומרת בפירוש, שהמרדעת של החמור- אין בה משום כלאים". "במה קשורה משנה זו לתפילתו של ר' יוסף?" תמה השמש, אך הוא עשה כאשר נצטווה. והנה, להפתעת הכל, כאשר שמע ר' יוסף דברים אלו מיד פסע שלוש פסיעות של סיום התפילה ואמר בהתפעלות לסובבים: "ראו, איזו רוח הקודש מפעמת בלבו של ר' יצחק. כאשר עמדתי בתפילתי, ראיתי לפתע דרך החלון חמור העובד בשדה, ונתעוררה לי שאלה: האם המרדעת שעל גבי החמור, יש בה משום כלאים אם לאו? ונתעלמה ממני משנה. כך עמדתי והתלבטתי, עד שהאר"י הקדוש, ברוח קודשו, הבחין בכך ושלח לומר לי את התשובה!".

פעם אחת, בשבת קודש, לאחר תפילת מנחה, ניגש האר"י הקדוש אל ר' יוסף קארו ואמר לו: "אומנם אבדו לך המפתחות של בית התבשיל, שבו נמצאים צורכי סעודה שלישית. אך לא היית צריך להיות כה טרוד מכך בעת התפילה, כיוון שהמפתחות הללו נמצאים מתחת לך בו כבודו ישן. חפש שם ותמצאם". מיהר ר' יוסף לאותו מקום, ושם מצא שם את המפתחות. התפעלותו הייתה כה גדולה, והוא פנה לאשתו, סיפר את המעשה והוסיף: "יש עוד נביא בזמננו, אשר אין דבר נעלם ממנו, והוא ר' יצחק לוריא אשכנזי!"

פעם, הגיע האר"י לעיר אחת, והתאכסן אצל אדם שאשתו הייתה עקרה. האיש, ששמע סיפורים רבים על אנשים שנושעו בזכותו של האר"י הקדוש, הבין שזוהי הזדמנות לבקש ישועה לצרתו. הוא ניגש לרב, ובדמעות בעיניו ביקש את ברכתו, שיזכו הוא ואשתו לזרע בר קיימא. הצביע האר"י על מקום מסוים בבית ואמר: "במקום זה עמד פעם סולם קטן, ובו היו תרנגולים עולים ויורדים כדי לשתות מים. יום אחד החליטה אשתך להזיז את הסולם, הואיל והתרנגולים גרמו ללכלוך רב. ובכך נמנעה מהאפרוחים האפשרות להרוות את צימאונם, ונגרם להם צער גדול. לכן התעורר עליה קטרוג בשמים, ונגזר עליה שתהיה עקרה!". נבהל האיש מדברי הרב והלך מיד לשאול את אשתו אם אומנם נכונים הדברים. "אכן כן", נזכרה האישה, "הסולם הפריע הואיל והאפרוחים לכלכו את המקום". לאור דברי אשתו ולנוכח רוח הקודש הבוקעת מפי האר"י מיהר האיש בשנית לשאול את הרב כיצד אפשר לתקן את המעוות. "אם ברצונכם לזכות בילדים", ענה הרב, "מהרו והשיבו את הסולם למקומו, כיוון שעוון צער בעלי חיים חמור הוא עד מאוד!". עשו בני הזוג כדברי האר"י, ובאותה שנה נפקדו בפרי בטן.

פעם, בזמן שישבו ולמדו בבית-המדרש, קרא האר"י לאחר מתלמידו ואמר לו: "צא מבית-המדרש, כי החרימוך היום בשמים!". נבהל התלמיד ופרץ בבכי מר: "במה חטאתי שהחרימו אותי בשמים? מה עליי לתקן? אנא, רבי הקדוש, גלה לי מה פשעי ואשוב מיד בתשובה!". "הסיבה לחרם", השיב הרב, "היא העובדה, כי התרנגולים שבביתך כבר שלושה ימים שלא קיבלו אוכל ומים, והם צועקים אל ה' מפני רעבונם." מיד רץ התלמיד לביתו, ונתן לתרנגולים את האוכל המגיע להם. אח"כ התפלל בלב נשבר ודמעות שליש וביקש מהקב"ה בתחנונים כי יסיר ממנו את החרם שנגזר עליו, והאר"י יסכים לשוב ללמדו, ולא ירחיקנו

הדרכת חתנים וכלות

מדריכי חתנים ומדריכות כלות
מקצועיים ומנוסים מוסמכים
ע"י הרב אבנר קוואס, בכל רחבי הארץ.

1599-59-59-39

לקבלת סרטונים, ניוזלטר וזמני הרצאות

בנושאי זוגיות וחינוך ילדים

מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

ניתן להצטרף לקבוצת ה WhatsApp

להצטרפות לחצו כאן

הצטרפו
עוד היום!

או ע"י בקשת הצטרפות לטלפון

0552-766-799